

kr. indgå i de pågældende pengeinstitutter, som kan arbejde med dem. De andre godt og vel 200 mill. kr. skal altså indbetales i nationalbanken. Dels derfor, og dels fordi man går længere ned i indtægtsklasserne, virker denne nye lov utvivlsom i højere grad som en forbrugsbegrænsende skat, end den tidligere lov gjorde det. Det hænger jo sammen med, at vore vanskeligheder, som jeg sagde før, er forøget. Når man alligevel har vovet at foreslå det, ikke som en egentlig skat, men som en bunden opsparing, der skal tilbagebetales inden 8 år, er det naturligvis i håb om, at vore vanskeligheder ikke skal vare evigt. På den anden side tror jeg, man bør gøre sig fortrolig med, at de vil være i flere år, fordi vore bytteforhold i øjeblikket er så dårlige, som de næppe har været på noget andet tidspunkt i dette århundrede. De kræfter, der efterhånden vil regulere dette forhold, er utvivlsomt i gang, både *det økonomiske livs naturlige, selvregulerende kræfter* og de foranstaltninger, der er gennemført herinde, men det tager sin tid, inden de virker, og vanskelighederne er jo meget store. Heldigvis har det danske samfund en betydelig reserve både i vort gode produktionsapparat og i vor forholdsvis høje levestandard. Vi har jo også i øjeblikket en høj beskæftigelsesgrad, sådan at man godt kan tåle de yderligere foranstaltninger, der er vedtaget."

Lovforslaget var på forhånd i principperne tiltrådt af regeringspartierne, socialdemokratiet og det radikale venstre. Derimod mødte det modstand fra retsforbundet og kommunisterne.

Det folketingsudvalg, der fik sagen til behandling, indstillede det — bortset fra retsforbundets repræsentant — til vedtagelse i uændret form. I betænkningen udtales:

„Udfra ønsket om at opnå mindst muligt administrativt besvær har udvalget med finansministeren drøftet muligheden for, at ombytningen af foreløbige kvitteringer med endeligt opsparingsbevis kan ske igennem de pengeinstitutter og kommuner, der er bemyndiget til at modtage opsparingsbeløbene. Finansministeren har givet tilsagn om at undersøge mulighederne herfor.

Udvalget har endvidere drøftet spørgsmålet om at medtage *personer over 65 år* under opsparingspligten. Man har dog opgivet at stille ændringsforslag på dette område bl. a. af følgende grund:

Såfremt man ophæver 65 års aldersgrænsen, måtte konsekvensen blive, at man også opgav bestemmelsen om tilbagebetaling ved 70 år, da der ikke ville være nogen mening forbundet med kun at binde opsparing enkelte år. Imidlertid ville en ophævelse af bestemmelsen om tilbagebetaling ved 70 år give hele lovgivningen en anden karakter, da en meget be-